

2011 Yılı Dünya Su Günü
Konu “Şehir Sularının Yönetimi”

YOLCULUĞUMUZ

Karadeniz’in mavi-yeşil büyüünde, şairlere ilham olmuş Zigana Dağı’nın eteklerindeki koca bir kayanın dibinden akan tembel bir su damlasıyım ben. Karadeniz insanına çekmemişsin; hamsi gibi kıvraktır, hareketlidir, sağı solu belli olmaz Karadenizlinin diyeceksiniz. Baharın gelip kar sularının da bize katılmasıyla kabardı benim de Karadenizli damarım, başladım bir yolculuğa. Diğer damlalarla eğlene coşa aktık dağlardan aşağılara.

Güneş kucakladı bizi sıcacık kollarıyla. Özgürlük bir başkaymış dedik, diğer damlalarla birbirimize. Bir kahkaha patlattık hep bir ağızdan. Bu arada bazı arkadaşlarımız yollarını şaşırды; taştlar, akıp gittiler boş yere. Bu yolculuğun nereye olduğunu, bu konuda hiç bir şey bilmediğimi düşündüğüm sırada birden yavaşladı hızım. Tembellik yapmak istemiyor, hayatı öğrenmek istiyordum. O sırada konuşmalar geldi kulağıma. Sanayileşmeden, asit yağmurlarından, kimyasal atıklardan söz ediyorlardı. Bizi kirleten bu maddelerden temizleneceğimizi söylüyorlardı. Konuşmalardan küçük küçük havuzların bulunduğu bir tesiste olduğumuz anlaşılıyordu.

Arıtma tesisindeki misafirliğimizden çok şey öğrendim. Belediye görevlileri tarafından değişik havuzlarda ağırlanmaya başladık. Yorulduğumuzu düşünmüş olacaklar ki bizi önce dinlendirdiler ardından çökeltme havuzuna aldılar, son olarak da klordılar. Özgürlük başka bir tat; ama sahiplenilmek, ilgilenilmek de çok başkaymış meğer. Aktık kalınlı inceli borulardan. Borular kimi yerlerde pırl pırlıdı; kimi yerlerde incelmış, delinmeye yüz tutmuştu. Belli ki dedik bunlar da denetleniyor, değiştiriliyor zaman zaman. Yoksa onca emekten sonra borularda heba olmak da vardı kaderde. Bizimle ilgilenen onca insan vardı buralarda. Biliyorlardı en önemli yaşam kaynağının biz olduğumuzu. Sağlık Müdürlüğü görevlileri tarafından her gün düzenli olarak testlerden geçiriliyorduk. Bu şekilde denetlenip, kontrol edildiğimizde bulaşıcı hastalıkların önüne geçilmiş olunuyordu.

Nihayet açtım gözlerimi küçük Yağızların musluğunda. Yağız, musluğun çok tazyikli aktığından şikayet edip duruyordu. Annesi de musluğu az açmasını, tazyik miktarının Belediye Su işleri tarafından ayarlandığını, en yüksekteki evlere bile çıkabilecek güçte olması gerektiğini anlatıyordu. Yoksa insanlar susuzluktan şikayet edip 185’i arayıp dururlar diyordu.

Sadece evlerde akmadık arkadaşlarımızla. Bazılarımız şehir içindeki çeşmelerde de akmaya başladı. İnsanlar su sıkıntısı çekmesin diye her köşe başında bir çeşme, bir sebil vardı. Görevliler “boşa akan çeşmeleri kapatalım, bir damla su bin hayat!” yazılı tabelaları asıyorlardı sokaklara. Bazılarımızın yolculuğu da büyük büyük depolarda sonlandı, su kesintileri yaşandığında Hızır gibi insanların imdadına yetişmek için.

Bize ulaşım rahat ve güvenli olmalıydı. Borulardan akarken içimize yabancı maddeler girmemeliydi. Tarihte nice savaşımlara neden olmuştuk, nice kanlar dökülmüştü uğrumuza, kıymetimizin bilinmesi gerekiyordu. İsraf edilmemeliydik. Kaynaklarımızın yasal yollardan kullanılması gerekiyordu. Bütün bunların sağlanması ise bizden sorumlu yöneticilerin elindeydi. Düzensiz ve başıboş bir haldeyken, girdiğimiz kabın şeklini alabiliyor olmamız yönetime ne kadar ihtiyacımızın olduğunu ve yönetimimizin aslında ne kadar kolay olduğunu göstermiyor mu zaten?

Su demek gelecek demektir. Denetlenen, tedbirler alınan her işte gelecek var demektir.

İKİNCİ
Kardelen TAŞ
Bener Cordan İlköğretim Okulu 8-E 717
TRABZON